

Χρήστος Κυργιάκης

Όπως και να 'ναι ο κόσμος, όσα κι αν έχει στραβά, έστω κι αν μείνω πια μόνος, πάντα θα
φεύγω μπροστά.

Όσα γραπτά κι αν θα κάψουν, στο φως δεν βάζουν φωτιά. Όσες αλήθειες κι αν θάψουν,
λεύτερη μένει η καρδιά.

Όπως και να 'ναι τούτη η γη, θα 'μαι στην πρώτη τη γραμμή, όπως και τώρα, τώρα, τώρα που
είναι δίσεκτοι οι καιροί.

Όπως και να 'ναι ο κόσμος, δε θα σταθώ πουθενά. Δεν καρτεράει ο χρόνος, πίσω ποτέ δε
γυρνά.

Όπως και να 'ναι ο κόσμος, θα τραγουδώ στη ζωή. Για να μερέψει ο πόνος πρέπει να κλείσει η
πληγή.

Όπως και να 'ναι τούτη η γη, θα 'μαι στην πρώτη τη γραμμή, όπως και τώρα, τώρα, τώρα που
είναι δίσεκτοι οι καιροί.

(Πάνος Φαλάρας)

Εδώ και πάνω από δέκα χρόνια, γιατροί, νοσηλευτές και εκπαιδευτικοί στηρίζουμε εμείς και μόνο εμείς τη
δημόσια παιδεία και υγεία.

Δεχτήκαμε επιθέσεις κάθε είδους.

Μας απαξίωσαν, μας λοιδόρησαν, μας έβρισαν, μας έδειξαν με το δάχτυλο, μας κούνησαν το δάχτυλο, μας
απέιλησαν, μας επίταξαν, μας είπαν τεμπέληδες, αγράμματους, μας εξαθλίωσαν οικονομικά, μας διέλυσαν
κοινωνικά και ψυχολογικά, μας εξάντλησαν εργασιακά και μας έβαλαν να δουλεύουμε μέχρι τα βαθιά μας
γεράματα.

Όμως έφαγαν τα λυσσακά τους γιατί δεν κατάφεραν να μας υποδουλώσουν. Δεν κατάφεραν να μας
εξαφανίσουν. Και τότε και τώρα και πάντα θα μας βρίσκουν μπροστά τους.

Δεν εγκαταλείψαμε μαθητές και ασθενείς, δεν παραδώσαμε σχολεία και νοσοκομεία.

Ούτε τώρα θα το κάνουμε.

Δεν πτοούμαστε ούτε από την προπαγάνδα των καλοταϊσμένων ΜΜΕ ούτε από τους ψευτοσαμπουκάδες
των νταήδων, των φασιστοειδών και όλων των αντιδραστικών σκοταδιστών.

Όρθιοι πάντα μέχρι τέλους θα αρνούμαστε να παραδεχτούμε ότι η γη είναι επίπεδη γιατί ξέρουμε ότι η γη

είναι σφαιρική.

Δεν κολακευόμαστε από τα «κομψά» και ψεύτικα χειροκροτήματα.

Όλα όσα δικαιούμαστε θα τα κατακτήσουμε με τον ίδιο τρόπο όπως πάντα γινόταν σε όλες τις κοινωνίες. Με τα οράματά μας θα βάζουμε φωτιές στην υποκρισία τους και με τους αγώνες μας θα στηρίζουμε μαθητές, ασθενείς και την κοινωνία ολόκληρη.

Εσύ γονιέ που σήκωσες το χέρι να χτυπήσεις τη δασκάλα του παιδιού σου, το παιδί σου το ίδιο χτύπησες χωρίς να το πάρεις χαμπάρι. Τους πραγματικούς υπεύθυνους για αυτά που σου φτάνε τους έχεις στο απυρόβλητο καημένε.

Εσύ συγκάτοικε που κοιτάς λοξά το γιατρό όταν μπαίνει στην πολυκατοικία επειδή φοβάσαι μην κολλήσεις, για σένα δίνει τη μάχη με απλήρωτες υπερωρίες και ατελείωτες ώρες δουλειάς. Μια αγκαλιά τού πρέπει έστω και από μακριά. Για σένα ξενυχτάει καημένε γιατί οι ΜΕΘ δεν φτάνουν και ίσως χρειαστεί να διαλέξει αν θα ζήσεις ή αν θα πεθάνεις.